

VROUWEN ZONDER GENADE

Camilla Läckberg

Vrouwen zonder
genade

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Kvinnor utan nåd*

© Camilla Läckberg, 2019

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Nordin Agency A.B., Zweden

© Vertaling uit het Zweeds: Elina van der Heijden, via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019

Omslagontwerp: Buro Blikgoed, Haarlem

© Omslagbeeld: Plainpicture U.K. Ltd.

Foto auteur: © Magnus Ragnvid

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5627 4

ISBN 978 90 443 5628 1 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL I

1. Ingrid Steen

Ingrid Steen vouwde haar hand om het voorwerp toen haar man de woonkamer binnenkwam en stopte het vervolgens tussen de kussens van de bank.

Tommy glimlachte haastig en routinematig naar haar voordat hij doorliep naar de keuken. Ze hoorde hem in de koelkast rommelen terwijl hij *The River* van Bruce Springsteen neuriede.

Ingrid liet het voorwerp liggen en kwam van de bank. Bleef bij het raam staan. De straatverlichting vocht tegen de Scandinavische duisternis. Struiken en bomen waren kaal en verwrongen. Bij de overburen flikkerde een tv.

Achter haar schraapte Tommy zijn keel en Ingrid draaide zich om.

‘Hoe was jouw dag?’

Zonder iets te zeggen nam ze hem op. In zijn ene hand had hij een half opgegeten, koude gehaktbal. In de andere een glas melk. Hij had dun haar, dat was ook nooit anders geweest, maar na zijn dertigste was hij zo verstandig geweest het af te scheren. De onderkant van zijn overhemd was gekreukt doordat het de hele dag in zijn broek had gezeten.

‘Goed,’ zei ze toen.

Tommy glimlachte.

‘Mooi.’

Ze keek zijn verdwijnende rug na. *Tommy*, een arbeidersnaam. *Bruce Springsteen*, een arbeidersheld. Toch waren ze zodra Tommy hoofdredacteur was geworden van de grootste boulevardkrant van Zweden – *Aftonpressen* – naar Bromma verhuisd, een stadsdeel voor de hogere middenklasse in het algemeen en de elite van de Zweedse pers in het bijzonder.

Vanuit de werkkamer weerklonk opnieuw het geluid van vingers die op toetsen tikten.

Ingrid liep terug naar de bank, voelde met haar hand tussen de kussens. Vond een oud speeltje van Lovisa. Pakte het. Keek even naar de kleine groene dinosaurus met de buitengewoon grote, starende ogen en legde hem vervolgens op tafel. Stak haar hand weer tussen de kussens, vond het apparaatje en nam het mee naar de hal.

Het geluid van vingers die schreven, opdrachten gaven en koppen wijzigden nam in sterkte toe. Ze haalde Tommy’s jas van de kleeerhanger. In de achterzak van haar spijkerbroek drukte het rechthoekige naaisetje tegen haar rechterbil. Op de bovenverdieping deed ze de deur van de badkamer open. Nadat ze het naaisetje op de wastafel had gelegd, deed ze de deur op slot en klapte de klep van de wc dicht. Snel tornde ze een stukje van de voering los, stopte het apparaatje erachter en controleerde of het werkte. Daarna naaide ze de glimmende stof met een paar steken weer dicht.

2. Victoria Brunberg

Drie jaar geleden heette ze nog Victoria Volkova en woonde ze in de Russische miljoenenstad Jekaterinenburg. Zweden had ze zich alleen vaag van de geschiedenislessen kunnen herinneren. Tegenwoordig heette ze Victoria Brunberg en woonde ze in Sillbo, een buurtschap in het midden van dat land. Het dichtstbijzijnde dorp, Heby, lag een kilometer of vijftien verderop. Ze sprak Zweeds met een sterk accent, had geen werk en ook geen vrienden. Ze zuchtte terwijl ze de dampende thee in een zwarte beker met het opschrift *Sweden Rock* schonk.

De wind gierde door de kieren onder het raam. Buiten wist ze een veld, een bos en een grijze lucht. Met haar hand schermde ze haar ogen af zodat ze dat allemaal niet hoefde te zien terwijl ze met de thee naar de keukentafel liep. Zuchtend ging ze zitten. Alles aan deze plek, aan dit land, was afschuwelijk. Ze legde haar benen op tafel, vouwde haar handen om de beker en sloot haar ogen.

‘Jurij,’ fluisterde ze.

‘De gangsterprinses’ hadden haar vrienden in

Jekaterinenburg haar plagerig genoemd. Ze had het leuk gevonden. Ze was dol geweest op de diamanten, de drugs, de etentjes, de kleding en het appartement waar ze hadden gewoond.

Op de dag dat ze twintig werd kwam aan dat alles een einde. Jurij werd vermoord. Zijn lichaam zou onder-tussen wel zijn vergaan, onherkenbaar zijn geworden. Zijn behaarde rug, zijn grote handen en zijn brede kaken – er was niets meer van over.

Pang, pang, pang.

Jurij was op haar verjaardag doodgeschoten. Haar witte bontjas, die ze op de bank in de nachtclub had gegooid, had onder de spetters gezeten. Ze hadden haar ook willen vermoorden, maar het derde schot van de moordenaar had gemist en toen was hij zelf door Jurij's lijfwachten neergeknald.

Ze was naar haar moeder gevluht, die een uur rijden buiten de stad woonde. Zij had haar getipt over de website waar Zweedse mannen een Russische vrouw zochten.

'Zweedse mannen zijn aardig en sullig,' had ze gezegd.

Victoria had haar moeder gehoorzaamd, zoals altijd. Ze had wat foto's geüpload en binnen een paar dagen waren er honderden reacties gekomen. Haar keus was op Malte gevallen. Hij was van haar leeftijd en gezet en had op de foto's een verlegen maar prettige indruk gemaakt, eruitgezien als een grote baby met vriendelijke ogen. Hij had geld gestuurd voor een ticket en twee

weken later was ze voor het eerst over de drempel van het gele huis in Sillbo gestapt.

Op het erf hoorde ze het geluid van Maltes motor. Victoria haalde haar voeten van tafel en keek naar buiten. Nu Malte erop zat leek de motor klein, als een pony met Godzilla op zijn rug. Op de weg kwam een wit busje achter Malte aan. Het reed door het hek en stopte naast de motor. Lars opende de deur aan de passagierskant, tilde er een tray bier uit en zette het bij de buitendeur. Malte greep meteen een blikje en trok het open. Hij bleef staan en dronk gulzig. De vetkwabben in zijn hals deinden op en neer. De beide mannen verdwenen uit Victoria's blikveld en even later hoorde ze dat er een sleutel in het slot werd gestoken.

Ze banjerden met hun schoenen aan naar binnen. Lars aarzelde toen hij zag dat de modder vieze donkere sporen op de parketvloer achterliet.

'Geeft niets. De vrouw zal blij zijn dat ze iets omhanden heeft; ze zit toch maar de godganse dag thuis,' zei Malte zonder haar aan te kijken.

Lars glimlachte schaapachtig, keek haar een halve tel recht aan, mompelde hoi en zette vervolgens de tray bier op tafel. Malte liep naar het fornuis.

'Eens kijken wat voor prut je vandaag hebt klaargemaakt,' zei hij en hij tilde het deksel op. De stoom deed hem knipperend achteruitstappen. Hij wuifde een paar keer met zijn hand en keek in de pan. Naast Victoria trok Lars een biertje open.

'Aardappelen. Mooi, heel mooi.' Malte keek om zich

heen en spreidde zijn armen. ‘Is dat alles?’

‘Ik wist niet wanneer jullie zouden komen. Ik ga nu de worsten braden,’ zei Victoria.

Malte snoof, keek langs haar heen naar zijn vriend. Hij herhaalde met een overdreven lichte stem en een Russisch accent wat ze had gezegd.

Lars proestte het uit en het bier stroomde over zijn kin.

‘Ze is knap, maar niet bepaald snugger,’ zei Malte.

Er stroomde nog meer bier over Lars’ hals.

Haar kleren stonken naar eten. Malte had beloofd de afzuigkap te repareren, maar het was er nog steeds niet van gekomen. Ze zette de vuile borden in de afwas-machine. De mannen hingen op de bank. De salontafel stond vol lege bierblikjes. Zo meteen vielen ze in slaap en dan begon haar dag pas echt. Ze keek met een schuin oog de kamer in om te zien waar Maltes mobiel was. Werd rustig toen ze die tussen twee blikjes zag liggen.

‘Ik had een Thaise moeten nemen, zoals jij. Beter eten. Beter pijpbeurt,’ zei Malte al boerend.

‘Misschien moet je haar terugsturen,’ giechelde Lars.

‘Ja, waarom ook niet? Wat zouden de voorwaarden voor het retourneren van postorderwijven zijn?’ hijgde Malte.

‘Je krijgt geen geld terug. Misschien een tegoedbon?’ wist Lars uit te brengen.

‘Tja, de handelswaar is gebruikt en versleten.’

Opnieuw bulderden ze van het lachen. Op hetzelfde moment begon het water van de afwasmachine te stromen.

3. Ingrid Steen

Ingrid parkeerde voor de Högländsschool, zette de motor uit en bleef met haar handen op het stuur zitten. Ze was een uur te vroeg.

Veertien jaar als journalist, waarvan twee als vs-correspondent, en meer prijzen dan ze kon opsommen. Vroeger hadden er bij hen thuis krantenknipsels, diploma's en foto's van haar aan de muur gehangen. Toen Tommy hoofdredacteur was geworden hadden ze – gezamenlijk – besloten dat het het beste was als Ingrid thuisbleef met hun dochter. Hoofdredacteur van *Aftonpressen* zijn was meer dan een baan, het was een leefstijl, zoals Tommy altijd zei. Als de situatie andersom was geweest, als zij voor die functie was gevraagd, had hij dezelfde opoffering gebracht, had hij haar verzekerd. Ingrid had het geaccepteerd en de hoogtepunten van haar carrière in een IKEA-doos gestopt, die zo ver mogelijk op zolder weggeborgen en vervolgens de rol van ondersteunende echtgenote op zich genomen. De laatste tijd gingen haar gedachten echter steeds vaker naar haar jaren in de journalistiek. Soms, als ze alleen thuis was, zette ze de doos in de

woonkamer om haar herinneringen door te nemen. Zo ook vandaag. Ze had de doos weer opgeborgen toen het tijd was om Lovisa op te halen en Tommy elk moment thuis kon komen.

Ingrid schrok op toen er op het raampje werd geklopt, zette haar klassenmoederglimlach op voordat ze haar hoofd omdraaide en zag dat het Birgitta Nilsson was. Onwillekeurig keek ze op haar horloge, waarna ze haar raampje naar beneden liet zakken. De juf van Lovisa was vroeg, de bel was toch nog niet gegaan?

‘Ik moet naar de dokter,’ zei Birgitta glimlachend. ‘Niets ernstigs, een routinecontrole.’

Ingrid mocht haar graag. Birgitta had de pensioengerechtigde leeftijd bijna bereikt en Lovisa’s klas zou haar laatste zijn.

‘Succes,’ wist Ingrid uit te brengen.

‘Ik heb Tommy gisteren in *Agenda* gezien. Wat was hij goed. Zo wijs, zo welbespraakt. Je zult wel trots op hem zijn.’ Birgitta sloeg haar handen in elkaar.

‘Heel erg.’

‘En dat hij afgelopen herfst tijd heeft gemaakt om de klas over zijn werk te vertellen, terwijl hij het ontzettend druk moet hebben... Toen mijn collega’s hoorden dat hij zou komen, vonden ze dat zo geweldig dat we de aula hebben besproken. Lovisa was heel erg blij. Ik ook.’

‘Wat fijn. Ja, Tommy neemt alle tijd.’

De juf stak een hand naar binnen en pakte Ingrid even bij haar schouder voordat ze zich omdraaide en

in de richting van de metro verdween.

Ingrid zette de muziek harder.

Eigenlijk had ze geen bevestiging van Tommy's affaire nodig. Ze wist het allang. Sinds de zomer was hij anders. Besteedde meer aandacht aan zijn uiterlijk, had opeens een personal trainer. Vroeger had hij elke redactionele beslissing in haar bijzijn kunnen bespreken omdat hij wist dat ze nooit iets doorvertelde, dat ze de spelregels kende. Tegenwoordig verontschuldigde hij zich en verdween naar zijn werkkamer of de tuin.

'Nieuw beleid van de eigenaren,' had hij uitgelegd toen ze ernaar had gevraagd. 'En jou interesseren dit soort dingen toch niet meer?'

Maar Ingrid wilde weten wie de vrouw was die haar man neukte. Waarschijnlijk was het iemand van de redactie, zo hadden ze elkaar zelf tenslotte ook leren kennen. Zo leerden journalisten elkaar meestal kennen.

Elke dag kocht ze de *Aftonpressen* en bladerde de krant door. De namen van de auteurs kende ze amper meer. Veel oud-collega's waren ondertussen bij het bedrijf vertrokken, andere hadden het hectische journalistenleven achter zich gelaten en waren hoger-op geklommen.

Wisten haar vroegere collega's dat Tommy haar bedroog? Hadden ze medelijden met haar? Stonden ze achter hem, hielpen ze hem om de affaire geheim te houden?

Ingrid had een plan om te achterhalen met wie hij haar bedroog, maar wist niet wat ze daarna zou doen.

4. Victoria Brunberg

Malte en Lars snurkten. Hun dikke lijven scheidden een lucht van zweet en alcohol af. Victoria nam de mobiel van haar echtgenoot mee naar de kelder. Liep naar het kamertje waar hij zijn drank stookte, pakte een fles met een doorzichtige vloeistof en ging op de pluchen bank voor de tv zitten. Op het meubel eronder stond zijn verzameling pornofilms, volledig in het zicht. Ze had ze allemaal al een paar keer gezien en op die manier Zweeds geleerd.

Malte isoleerde haar. Er was geen internet in huis. Victoria had wel een eigen telefoon, maar dat was een prepaid en de honderd kronen die Malte haar daar elke maand voor gaf waren niet voldoende om met Rusland te kunnen bellen. De enige manier waarop Victoria het contact met haar moeder kon onderhouden, was door het internet op Maltes telefoon te delen met haar eigen.

De eerste maanden had ze zich ingebeeld dat het leven in Zweden best draaglijk kon worden. Niet zoals de jaren met Jurij, maar draaglijk. Malte was aardig geweest. Saai, maar aardig. Hij had halfverlepte bloemen voor haar meegebracht, haar geprezen voor

het eten dat ze klaarmaakte en haar 'mijn vrouwtje' genoemd. Zeker, het had haar tegengestaan om met hem naar bed te gaan, om hem dichtbij te laten komen en zijn stuntelige handen op haar lichaam te voelen, maar hij behandelde haar in elk geval als een mens.

Ze was dankbaar dat hij haar uit Rusland had weggehaald. Maar na een halfjaar veranderde hij. Werd gemeen. Douchte niet langer. Stonk steeds erger. Hij wilde niet langer met haar naar bed, maar riep 'pijpen' en ging vervolgens met zijn broek op zijn knieën op de bank zitten.

Omdat ze bang voor hem was, gehoorzaamde ze en zoog ze zijn kleine penis af. Hoewel hij nooit gewelddadig was geweest, voelde ze zich volledig aan hem overgeleverd. Malte kon haar leven nog erger maken dan het al was.

Victoria kon nergens naartoe, het huis was een gevangenis. Had ze maar één echte vriendschap gehad, was er maar één iemand geweest die gemeend aardig tegen haar was en haar als een mens behandelde en niet als een sekspop die kon schoonmaken en koken.

Ze nam een slok van de zelfgestookte drank en vertrok haar gezicht. Haar moeder had niet geantwoord op haar laatste mailtje. Victoria hield haar situatie voor haar verborgen. Zei dat het goed met haar ging, dat ze een heleboel vriendinnen had en genoot. Dat Malte haar verwendde, dat hij, net zoals haar moeder over Zweedse mannen had gezegd, mild en aardig was en dat hij als chef bij een groot IT-bedrijf werkte. Ze

schreef beeldend over de gezellige dinertjes, de reizen naar de Middellandse Zee, de machtige vrienden en de plannen van het gelukkige stel om een kind te nemen. Ze bedankte haar moeder dat ze zo verstandig en vooruitziend was geweest om een huwelijk in Zweden voor te stellen.